B. H. Freedman 1961

Au existat și evrei care au spus adevărul

==

Articol preluat din revista Lumea nr. 7/2010
Discurs ţinut de Benjamin H. Freedman,
consilierul preşedintelui W. Wilson, în 1961

Aici, în Statele Unite, sioniştii şi coreligionarii lor deţin un control total asupra guvernului nostru. Din foarte multe motive (prea multe şi prea complexe pentru a le analiza acum), sioniştii şi coreligionarii lor conduc aceste State Unite, precum nişte monarhi absoluţi ai acestei ţări.
Veţi putea, evident, considera că este o afirmaţie foarte vagă, dar permiteţi-mi să vă descriu ce s-a petrecut în timp ce noi dormeam. Ce s-a petrecut? Întâi s-a petrecut primul război mondial, care a izbucnit în 1914. Mai sunt puţini oameni de vârsta mea care-şi amintesc lucrul acesta. Acest război a fost purtat într-o tabără de către Marea Britanie, Franţa şi Rusia, şi, în cealaltă tabără, de către Germania, Austro-Ungaria şi Turcia. În doar doi ani, Germania practic câştigase acel război: nu doar „de iure", ci chiar „de facto". Submarinele germane, care au fost o surpriză pentru întreaga lume, nimiciseră toate convoaiele din Atlantic. Marea Britanie rămăsese fără muniţii pentru soldaţii ei, cu alimente doar pentru o săptămână, după care a urmat foametea.
În aceeaşi perioadă, armata franceză era zguduită de rebeliuni. Francezii pierduseră 600 000 de tineri pe Somme, în timpul defensivei de la Verdun. Armata rusească înregistra dezertări masive, oamenii îşi luau jucăriile şi plecau acasă; ruşii nu-1 iubeau pe Ţar. Armata italiană era şi ea pe cale de a se prăbuşi. Nu se trăsese un singur foc pe teritoriul Germaniei. Niciun singur soldat inamic nu trecuse frontiera în Germania. Şi, cu toate acestea, Germania era cea care oferea Angliei condiţiile păcii. Germania oferea Angliei o pace negociabilă pe care juriştii o numesc „status quo ante basis". Aceasta înseamnă „să dăm războiul deoparte şi să considerăm totul aşa cum a fost înainte ca războiul să înceapă". Deci Anglia, în vara lui 1916, începuse să analizeze aceste propuneri şi încă în mod serios. Nici nu prea avea de ales. Era una din două: să accepte o pace negociabilă, pe care Germania o oferea cu generozitate, sau să continue un război inutil până la nimicirea totală.
În timp ce aceste evenimente aveau loc, sioniştii din Germania (care-i reprezentau de fapt pe sioniştii din estul Europei) au mers la Ministerul de război britanic şi – aici voi fi foarte laconic pentru că povestea este lungă, dar am toate documentele care dovedesc

afirmaţiile mele – au spus: „Uitaţi cum stau lucrurile: încă mai puteţi câştiga acest război. Nu trebuie să vă predaţi. Veţi putea câştiga acest război, dacă Statele Unite ar deveni aliaţii voştri". La vremea respectivă Statele Unite nu erau implicate în război. Eram proaspeţi, eram tineri, eram bogaţi, eram puternici. Sioniştii au spus Angliei: „Vă garantăm că vom aduce Statele Unite în acest război ca aliat al vostru, să lupte de partea voastră, cu condiţia să ne promiteţi Palestina pentru după victorie".
Cu alte cuvinte, ei făcuseră următorul târg: „Vom aduce SUA în război ca aliat al vostru. Preţul pe care trebuie să-l plătiţi este Palestina, după ce anihilaţi Germania, Austro-Ungaria şi Turcia".
Anglia avea tot atâta drept să promită cuiva Palestina, aşa cum SUA ar fi avut dreptul să promită, de exemplu, Japonia Irlandei, pentru vreun motiv oarecare. Este absolut absurd ca Marea Britanie, care nu a avut niciodată vreo legătură sau vreun interes sau vreun drept asupra a ceea ce se numea Palestina, să folosească această ţară precum moneda de schimb oferită sioniştilor pentru serviciul lor de a aduce SUA în război. Cu toate acestea Marea Britanie a făcut această promisiune sioniştilor, în octombrie 1916.
Şi, la puţin timp după acest moment – şi nu ştiu câţi dintre dumneavoastră îşi mai amintesc – Statele Unite, care erau în cvasi-totalitate pro-germane, au intrat în război împotriva Germaniei, de partea Marii Britanii. Am afirmat că SUA erau în cvasi-totalitate pro-germane, deoarece ziarele americane erau controlate de evrei, bancherii americani erau evrei şi, în general, mass-media americană aparţinea evreilor; iar ei, aceşti evrei, erau pro-germani. Erau pro-germani, deoarece foarte mulţi dintre ei proveneau din Germania şi doreau să vadă o Germanie care-1 va distruge pe Ţar. Evreii nu-1 iubeau pe Ţar şi nu doreau să vadă Rusia câştigând războiul.
Aceşti bancheri evrei-germani, precum Kuhn Loeb şi alte bănci celebre americane refuzaseră să finanţeze Anglia sau Franţa, chiar şi cu un dolar. Ei au stat deoparte spunând: „Câtă vreme vedem Franţa şi Anglia aliate cu Rusia – nici un cent!" În schimb, aceşti bancheri au pompat bani în Germania, luptând în acest mod alături de Germania, în speranţa de a vedea Rusia îngenunchiată şi Ţarul anihilat. Acum, aceiaşi evrei, când au văzut nesperata posibilitate de a obţine Palestina, au mers în Anglia şi au făcut acest târg. Şi, la vremea respectivă, aceasta a dus o schimbare totală de atitudine, exact ca un semafor care trece de pe roşu pe verde.
După ce toate ziarele americane fuseseră pro-germane, explicând despre dificultăţile întâmpinate de către Germania în războiul dus împotriva Angliei, deodată, pentru aceleaşi ziare, germanii nu mai erau buni. Germanii erau ticăloşi. Germanii erau numiţi „huni". Germanii executau surori ale Crucii Roşii. Germanii tăiau mâinile bebeluşilor. La puţin timp după acest moment, Woodrow Wilson a declarat război Germaniei. Sioniştii din Londra au telegrafiat în SUA judecătorului Louis Bradeis (de la Curtea Supremă de Justiţie), spunându-i. „Du-te acum şi fă presiuni asupra preşedintelui Wilson. Noi obţinem de la Anglia ce dorim. Acum e rândul tău să faci

presiuni asupra preşedintelui Wilson să aducă în război Statele Unite".
Iată cum au intrat în război Statele Unite ale Americii. America nu avea niciun interes în acel război. America avea la fel de mult interes în acel război ca cineva care ar trebui să fie pe lună în această seară, în loc să fie în patul lui. Pentru contextul Primului Război Mondial, nu a existat niciun sens ca America să fie implicată în acel război.
După ce noi, americanii, am intrat în război, sioniştii au mers în Marea Britanie şi au spus: „Ei bine, noi ne-am îndeplinit obligaţiile din acord. Hai acum să vedem ceva scris care să ne arate că veţi respecta târgul şi că ne veţi da Palestina după război". Ei atunci nu ştiau dacă războiul va mai dura un an sau zece ani. Aşa că s-au gândit să conceapă „o chitanţă". Iar „chitanţa" a luat forma unei scrisori, care a fost însă redactată într-un limbaj foarte criptic, astfel încât lumea să nu-şi poată da seama despre ce e vorba. Această scrisoare a fost denumită Declaraţia Balfour.
Declaraţia Balfour nu era deci decât promisiunea Marii Britanii de a plăti sioniştilor preţul efortului lor de a aduce SUA în război. Deci această celebră Declaraţie Balfour, despre care tot auzim vorbindu-se, este la fel de falsă ca o bancnotă de trei dolari. Şi nu cred că aş fi putut demonstra acest lucru mai mult decât am facut-o.
De aici au început necazurile. Statele Unite au intrat în război. Statele Unite au strivit Germania. Când războiul a luat sfârşit şi germanii au mers la Paris pentru Conferinţa de Pace, acolo se aflau 117 evrei: era delegaţia condusă de către Bernard Baruch. Eu am fost acolo: e normal deci că ştiu. Ce s-a întâmplat apoi? Evreii, în cadrul Conferinţei de Pace, în timp ce tăiau în felii Germania şi împărţeau bucăţi Europa naţiunilor care aveau şi ele pretenţii, au spus: „Ce-ar fi să ni se dea nouă Palestina?" După care au scos în public, în faţa germanilor (care nu ştiau nimic), Declaraţia Balfour. Şi, în acea clipă, germanii au înţeles că fuseseră învinşi şi obligaţi să plătească înspăimântătoarele reparaţii de război, numai din cauza faptului că sioniştii doriseră Palestina şi fuseseră decişi să o obţină, prin orice mijloace.
Evenimentele acestea ne conduc la un alt punct interesant al istoriei. Când germanii au realizat ce se petrece, au fost evident indignaţi. Trebuie precizat că, până în acel moment, în nicio ţară a lumii, evreii nu erau mai confortabil instalaţi decât în Germania. Era acolo domnul Rathenau – un personaj la fel de important în finanţele şi industria Germaniei cum era Bernard Baruch la noi. Era domnul Balin, care deţinea două mari linii maritime – North German Lloyd's şi Hamburg-American Lines. Era domnul Bleichroder, bancherul familiei Hohenzollern. În Hamburg era familia de evrei Warburg, deţinători ai celor mai mari bănci comerciale ale lumii. Evreii trăiau foarte bine în Germania, fără îndoială. Deci germanii au avut tot dreptul să gândească: „Iată, într-adevăr, trădare!".
A fost o trădare care poate fi comparată cu următoarea situaţie ipotetică. Să presupunem că SUA ar fi în război cu URSS. Şi că noi

învingem. Şi că le spunem ruşilor: „Ştiţi ceva, hai să uităm toată tărăşenia. Vă oferim o pace negociabilă". Şi deodată China comunistă ar intra în război, ca aliată a URSS. Iar implicarea Chinei ar duce la înfrângerea noastră. O înfrângere dureroasă, cu un cortegiu de reparaţii pe care imaginaţia unui om nu le poate concepe. Apoi imaginaţi-vă că, după înfrângerea noastră, am afla că tocmai chinezii de la noi ne-au trădat. Că e vorba de propriii noştri chinezi. Că ei ne-au trădat şi că, prin ei, China comunistă a fost ademenită în război împotriva noastră. Care ar fi atunci atitudinea noastră, a americanilor faţă de cetăţenii noştri de origine chineză? Probabil niciun chinez nu şi-ar mai arăta faţa pe străzile Americii. Şi nu ar fi destui stâlpi de iluminat şi copaci, pentru a ne ocupa de ei. Imaginaţi-vă deci, cum v-aţi simţi...

Ei bine, asta au simţit germanii faţă de evrei. Fuseseră aşa de drăguţi cu ei: din 1905 încoace, după ce prima revoluţie comunistă eşuase în Rusia şi evreii trebuiseră să fugă de acolo, toţi luaseră calea Germaniei. Iar germanii le oferiseră azil. Germanii i-au tratat cu respect. Şi acum evreii vânduseră Germania, doar pentru motivul că doreau Palestina, pentru a crea acolo „un stat evreu".

Nahum Sokolov, precum şi toate marile personalităţi de care ştiţi că sunt legate azi de sionism, în 1919, 1920, 1921, 1922 şi 1923, au scris în toate articolele lor (şi presa era plină de afirmaţiile lor) că sentimentul antievreiesc din Germania a apărut numai după ce poporul german a aflat de intervenţiile evreieşti în scopul aducerii în război a Statelor Unite, înşişi evreii au recunoscut acest lucru. Antievreismul german nu a apărut din cauză că germanii, în 1919, au descoperit că un pahar cu sânge de evreu e mai gustos decât Coca-Cola sau berea müncheneză. Nu era, în plus, nici vorbă de un resentiment religios. Era ceva totalmente politic. Era ceva totalmente economic. Orice, dar nu religios.

Nimănui nu-i păsa, în Germania de atunci, de faptul că evreul merge acasă, trage storurile şi spune „Shema'Israel" în loc de „Tatăl Nostru". Resentimentele evreieşti mereu crescânde în Germania interbelică nu s-au datorat decât unui lucru: germanii îi considerau pe evrei răspunzători de înspăimântătoarea lor înfrângere militară. Iar primul război mondial a fost pornit împotriva Germaniei fără niciun motiv de care Germania să fie responsabilă. Germanii nu aveau nicio vină decât una: vina de a avea succes. Germanii creaseră o flotă puternică, germanii creaseră comerţul mondial. Nu trebuie să uităm că, pe vremea Revoluţiei Franceze, Germania era constituită din 300 de oraşe-stat, principate, ducate şi aşa mai departe. 300 de entităţi politice separate. Iar aceste entităţi, pe timpul lui Napoleon şi Bismarck, au fost reunite într-un stat unic. Pentru ca, în următorii 50 de ani, Germania să devină una dintre marile puteri ale lumii. Marina germană rivaliza cu cea a Marii Britanii; comerţul şi afacerile germane erau de talie mondială; Germania surclasa pe oricine; Germania producea produsele cele mai bune.

Şi care a fost rezultatul acestor lucruri? O conspiraţie între Anglia,

Franţa şi Rusia, pentru a o demola. Nu există un singur istoric pe lumea aceasta care să găsească motivul plauzibil pentru care aceste trei state au decis să şteargă Germania de pe hartă, din punct de vedere politic.

Să revenim la situaţia de după primul război mondial. După ce descoperiseră că evreii purtau vina înfrângerii ţării lor, resentimente puternice s-au dezvoltat în germani. Dar niciun fir de păr de pe capul vreunui evreu nu a fost atins. Profesorul Tansill de la Universitatea Georgetown (care a avut acces la multe documente de la Departamentul de Stat) citează un raport semnat Hugo Schonfedt, un evreu trimis de către Cordell Huli, în 1933, în Germania, ca să inspecteze aşa-zisele lagăre de deţinuţi în perfectă stare de sănătate şi pline de comunişti. E drept, mulţi dintre ei erau evrei, dar aceasta pentru că, întâmplător, la vremea respectivă, circa 98% din comuniştii Europei erau evrei. Tot în acele lagăre se mai aflau şi preoţi, şi miniştri, şi masoni, toţi bănuiţi de afiliaţii internaţionale.

Acum, nişte rapeluri istorice necesare: în 1918-1919, comuniştii au preluat puterea în Bavaria, pentru câteva zile. Rosa Luxemburg şi Karl Liebknecht şi alţi evrei au reuşit să preia puterea guvernamentală pentru trei zile. De fapt Kaiserul, când a încheiat războiul, a fugit în Olanda, deoarece bănuia că cei ce vor prelua puterea în Germania vor fi comuniştii şi că el va fi executat, aşa cum păţise Ţarul. Aşa că şi-a căutat refugiu în Olanda.

Apoi însă, după ce ameninţarea comunistă în Germania a fost anihilată, evreii au încercat să reintre în vechile posturi, iar germanii au început să lupte împotriva lor în toate modurile, dar fără să se atingă de vreun fir de păr al vreunui evreu german. Lupta de atunci a germanilor împotriva evreilor era similară cu lupta noastră împotriva delincvenţilor de pe vremea Prohibiţiei. Nu era deci o luptă cu pistoale.

Şi, nu uitaţi, la acea vreme existau între 80 şi 90 milioane de germani contra a numai 460 000 evrei. Numai 0,5% din populaţia Germaniei era evreiască. Şi, cu toate acestea, evreii erau cei care controlau presa, precum şi cea mai mare parte a economiei germane (acţionaseră în momentul prăbuşirii mărcii şi practic cumpăraseră tot ce se putea cumpăra).

Evreii au încercat să ascundă acest lucru: trădarea poporului german şi adevărata cauză a resentimentelor germanilor. Germanii au demarat acţiuni împotriva evreilor, organizând o discriminare globală. Practic evreii au fost îndepărtaţi din structurile nivelurilor sociale, aşa cum noi americanii i-am îndepărta, de îndată, pe chinezi sau negri sau catolici sau pe oricine care s-ar afla în ţară şi care ne-ar fi trădat inamicului nostru, aducându-ne în faţa unei înfrângeri umilitoare.

După o vreme, evreii lumii au organizat o conferinţă la Amsterdam. În iulie 1933, evrei din toate colţurile lumii s-au reunit în acest oraş. Şi acei evrei au spus Germaniei: „Îl concediaţi pe Hitler şi instalaţi fiecare evreu în postul pe care-l deţinea, fie el comunist sau nu. Nu ne puteţi trata aşa. Noi, evreii lumii, lansăm aici acest ultimatum

împotriva voastră!" Vă puteţi imagina ce au răspuns germanii…
Ce au făcut în această situaţie evreii? După ce Germania refuzase să se predea ultimatumului evreimii mondiale, lucrările Conferinţei de la Amsterdam au fost întrerupte şi Samuel Untermeyer, şeful delegaţiei americane şi preşedinte al conferinţei, a revenit în SUA! Aici el a mers de pe vapor direct la studiourile de radio CBS, de unde a rostit următoarele cuvinte: „Evreii lumii declară azi război sfânt împotriva Germaniei. Ne aflăm din această clipă angajaţi într-un conflict sacru împotriva germanilor. Şi îi vom înfometa până se vor preda. Vom organiza un boicot mondial împotriva lor. Şi aceasta îi va distruge, deoarece ei depind de comerţul mondial în cadrul afacerilor de export". Era o realitate: două treimi din alimentele necesare Germania trebuia să le importe, pe baza a ceea ce Germania exporta. Implicit deci, fără export două treimi din germani ar fi pierit de foame.
În această declaraţie, tipărită în New York Times, pe 7 august 1933, Untermeyer mai declara, cu îndrăzneală: „Acest boicot va fi autoapărarea noastră. Chiar preşedintele Roosevelt ne-a recomandat această metodă, în cadrul lui National Recovery Administration". Vă reamintesc că aceasta era entitatea aparţinând de programul New Deal şi care putea declara, în context juridic, un stat apt de a fi boicotat economic.
Imediat s-a instalat boicotul economic mondial al Germaniei, un boicot atât de asiduu, încât pe niciun raft de magazin al lumii nu mai puteai găsi un produs având inscripţionat Made in Germany. Un membru al conducerii reţelei de magazine Woolworth mi-a mărturisit că, atunci, au trebuit să arunce în râu farfurii şi ceramică germană în valoare de milioane de dolari. Magazinele cu marfă germană erau, la rândul, lor boicotate şi cetăţenii pichetau cu pancarte pe care scria „Hitleriştii!" sau „Asasinii!" – aşa cum se face uneori în Sud.
Într-un magazin Macy (reţea condusă, paradoxal, de familia evreiască Strauss), o femeie a găsit o pereche de ciorapi vechi de 20 ani, cu eticheta Made in Germany. Imediat magazinul a fost boicotat şi pichetat de sute de cetăţeni cu pancarte antihitleriste.
În timp ce acestea se petreceau în lume, repet, în Germania nimeni nu se atinsese de un fir de păr al vreunui evreu. Nu exista suferinţă în rândul evreilor. Nu exista foamete. Nu erau crime. Nimic.
Evident, germanii au spus: „Cine sunt aceste persoane care declară boicot împotriva noastră şi ne aduc oamenii în şomaj şi ne fac să ne îngheţe industria?! Cine sunt ei, ca să ne facă aşa ceva?!". Erau evident indignaţi. Unii au început să picteze zvastici pe magazinele evreilor. Lucru normal. De ce s-ar fi dus un german să-şi dea banii unui proprietar de magazin din aceeaşi etnie cu cei care îi înfometau ţara prin embargoul mondial, pentru a face Germania să îngenuncheze şi apoi să vină să-i dicteze cine să fie premierul sau cancelarul? Era ridicol. Boicotul mondial a mai continuat ceva timp. Dar, de-abia în 1938, când un tânăr evreu polonez a împuşcat un diplomat german în ambasada Germaniei din Paris, germanii au

devenit într-adevăr duri cu evreii din Germania. Astfel au apărut vitrinele sparte şi luptele de stradă şi tot ce cunoaştem.
Acum, cu toate că nu-mi place cuvântul «antisemitism» (pe care-1 consider un nonsens), dar dumneavoastră vă spune ceva, îl voi utiliza în continuare. După cum vedem, supremul motiv pentru care în Germania a explodat antisemitismul şi resentimentele împotriva evreilor era responsabilitatea lor pentru izbucnirea primului război mondial şi boicotarea mondială a Germaniei. Şi, în final, se vede că ei deveneau autorii celui de-al doilea război mondial, pentru că deja lucrurile nu mai puteau fi controlate şi era absolut necesar ca germanii şi evreii să-şi încrucişeze săbiile într-un război care avea să decidă odată pentru totdeauna cine va supravieţui şi cine va pieri.
În acea perioadă, trăiam în Germania şi ştiam că germanii deciseseră că Europa urma să fie sau creştină sau comunistă; nu exista cale de mijloc. Şi germanii se deciseseră: aveau să încerce să menţină o Europă creştină, pe cât posibil. Şi au început reînarmarea.
În noiembrie 1933, SUA au recunoscut oficial Uniunea Sovietică. URSS devenea foarte puternică, iar Germania şi-a dat seama că, „dacă nu suntem puternici, curând vine şi rândul nostru”.
Aşa cum azi, în America, spunem „dacă nu suntem puternici, curând vine şi rândul nostru”. Iar guvernul nostru cheltuieşte 84 miliarde de dolari pentru apărare. Şi apărare împotriva cui? Apărare împotriva a 40 000 de mici evrei care au luat puterea la Moscova, după care, prin varii metode, au obţinut comanda în atâtea ţări ale lumii.
Ce putem face noi, azi, în pragul celui de-al treilea război mondial? Dacă acţionăm rapid, poate salvăm nişte vieţi care ar putea fi ale fiilor noştri. Fiii dvs. ar putea fi chiar în seara aceasta chemaţi sub arme şi dvs. nu ştiţi, aşa cum englezii nu au ştiut în 1916, în Londra, că sioniştii făceau un târg cu cabinetul de război britanic, pentru a le trimite cei mai buni copii să moară într-un război absurd ca toate războaiele. Dar cine a ştiut de asta în SUA, la vremea respectivă? Nimeni.
Nimănui în SUA nu i se permitea să ştie asta. Dar cine a ştiut sigur? Preşedintele Wilson a ştiut. Colonelul House a ştiut. Alţi oameni din interior au ştiut. Mă întrebaţi dacă eu am ştiut? Ceva idei aveam, pentru că eram omul de legătură al lui Henry Morgenthau Sr., în 1912, în timpul campaniei în care Wilson a fost ales, şi circulau zvonuri prin birouri la vremea aceea. Eram omul de încredere al lui Morgenthau, care era preşedintele Comitetului de finanţare, eram omul de legătură între el şi Rollo Wells, trezorierul.
Deci am asistat la şedinţele lor, cu preşedintele Wilson în capul mesei. Toţi ceilalţi erau acolo şi îi auzeam cum îl bombardează pe preşedinte cu chestiunea impozitelor şi a situaţiei grave a lui Federal Reserve Bank şi îi auzeam cum îl îndoctrinează pe preşedintele nostru cu teorii sioniste. Judecătorul Brandeis şi preşedintele erau acolo şi vorbeau, îi văd şi acum, aproape unul de altul, la fel de lipiţi ca degetele unei mâini. Preşedintele Wilson, când venise la discuţii să afle despre ce este vorba, era la fel de

neştiutor ca un nou-născut.
Aşa am fost noi, americanii, atraşi în primul război mondial, în timp ce dormeam cu toţii. Ne-am trimis copiii în Europa, pentru a fi măcelăriţi! Dumneavoastră ştiţi ce fac evreii de Ziua Iertării, care credeţi că este aşa de sacră pentru ei? Eu ştiu, pentru că am fost unul din ei. Ceea ce spun nu este din auzite. Sunt aici să vă prezint fapte.
În Ziua Iertării, ca evreu, intri în sinagogă şi rosteşti o rugă, singura rugă care te obligă să rămâi în picioare. Această rugă scurtă se repetă de trei ori: ea se numeşte Kol Nidre. Ruga se referă la un acord pe care-1 faci în clipa aceea cu Atotputernicul Dumnezeu, în sensul că orice promisiune, declaraţie sau jurământ pe care-1 vei face în următoarele 12 luni să fie nul şi neavenit. Jurământul nu va fi jurământ; promisiunea nu va fi promisiune. Acestea nu vor avea nicio valoare.
Cu atât mai mult, Talmudul reaminteşte evreului că ori de câte ori face o promisiune sau un jurământ, să nu uite că legământul făcut sub Kol Nidre, de Ziua Iertării, îl scuteşte de respectarea lui.
Deci, cât de mult ne putem noi baza pe loialitatea evreilor? Ne putem baza pe loialitatea lor la fel de mult cât s-au bazat germanii pe loialitatea lor, în 1916. Şi, fără îndoială, noi, americanii, vom avea aceeaşi soartă pe care au avut-o germanii, şi din aceleaşi motive...

Benjamin H. Freedman

Benjamin H. Freedman a fost una dintre cele mai uimitoare, dar şi contradictorii personalităţi ale secolului trecut. Născut în 1890, acesta a fost un om de afaceri evreu de succes în New York City, fiind principalul acţionar al companiei Woodbury Soap. După cel de-al doilea război mondial, a întrerupt contactul cu organizaţiile evreieşti şi şi-a petrecut restul vieţii, cheltuind o mare parte din averea sa evaluată la cel puţin 2,5 milioane dolari, pentru a prezenta opiniei publice structurile de putere ale evreilor care dominau Statele Unite. De aceea mărturiile sale sunt extrem de valoroase, deoarece provin chiar din interiorul celor mai înalte nivele ale organizaţiilor evreieşti şi maşinaţiunilor acestora puse la cale pentru a-şi câştiga şi menţine puterea asupra naţiunii americane. Freedman a lucrat alături de Bernard Baruch, Samuel Untermeyer, Woodrow Wilson, Franklin Roosevelt, Joseph Kennedy, John F. Kennedy şi multe alte personalităţi de vază ale societăţii americane.

Discursul pe care l-am redat cititorilor noştri a fost ţinut în 1961, la Hotelul Willard din Washington DC, şi publicat la acea vreme de Commori Sense. Despre actualitatea mesajului său nu e cazul să vă convingem. E suficient să parcurgeţi cu atenţie discursul său.

Prelucrare de Karen Miller